

Vi håber meget på, at reaktionen herpå bliver positiv.

Skal velfærdssamfundet afvikles eller udvikles? Det var hovedspørgsmålet under valgkampen i marts. De borgerlige ville afvikle velfærdssamfundet, og derfor fik de ikke regeringsmagten. Socialdemokratiet og venstrefløjen ville udvikle velfærdssamfundet, og derfor vandt vi valget. Statsministeren gav mange løfter om, hvordan den danske velfærd skulle forbedres. Det var klogt, for det var årsagen til, at han kunne fortsætte som statsminister, for danskerne vil det solidariske samfund.

Et er imidlertid, hvad der siges i en valgkamp, noget helt andet er virkeligheden efterfølgende, og her er skuffelsen enorm. Børnefamiliernes vilkår spillede en stor rolle i valgkampen. Siden har vi fået en såkaldt børnepolitisk redegørelse, som mildt sagt var en tynd kop te. I statsministerens åbningstale var temaet stort set fraværende. Der var intet om børnefamiliernes vilkår. Der var intet om tid i stedet for ting. Der var intet om behovet for omsorgsdage og mere fleksibel børneorlov. Der var intet om den børnepasningsgaranti, statsministeren nu flere gange har lovet her fra talerstolen, og som endnu ikke er opfyldt.

Det er meget forståeligt, at forældre og pædagoger i en række byer nu protesterer og går på barrikaderne i protest mod forringelserne på børneområdet. Og det nytter altså ikke, som statsministeren gjorde det i fjernsynet for nylig, bare at sende aben videre til kommunerne. Den nye kommuneaftale er så stram, at den ikke giver mulighed for, at kommunerne kan leve op til den nødvendige udbygning af velfærden.

Og ærlig talt, så tror jeg også, at de mange mennesker, der protesterer over det her, at de forældre, der ikke kan få deres børn passet ordentligt, de ældre, der ikke kan blive passet ordentligt, er hamrende ligeglade med, om det er kommunernes skyld, eller om det er statens skyld. Den dér diskussion, hvor der står en politiker fra en kommunalbestyrelse og siger: det er statens skyld, æh, bæh, det er statens skyld, og hvor statsministeren står og siger i fjernsynet: æh, bæh, det er kommunernes skyld, er almindelige mennesker flintrende ligeglade med. De vil have problemerne løst.

Jeg synes, vi her i Folketinget skulle tage det alvorligt og se bort fra det her bureaukratslagsmål mellem forskellige instanser og se på, at vi skal have løst det her. Vi skal have den børnepasningsgaranti i orden, vi skal have tid i stedet

for ting, vi skal have løst de nødvendige velfærdssopgaver. Det forudsætter altså også, at kommunerne får økonomisk rum til at løse problemerne, og at de også forpligtes til at gøre det. Det er et helt afgørende moment i SF's ændringsforslag til finansloven.

Der er fortsat brug for, at velfærdssamfundet forbedres, at se virkeligheden i øjnene. På trods af økonomisk fremgang er der fortsat fattigdom i det her land. Dagbladet Aktuelt fremlagde for nylig beregninger, som viste, at andelen af egentlig fattige er den samme i dag som i 1986. Den økonomiske fattigdom er på trods af opsvinget ikke gået ned. Og der er ikke kun tale om økonomisk fattigdom, der er også tale om den fattigdom, der giver sig udslag i isolation, social udstødning og manglende muligheder for at være en del af fællesskabet.

Mange mennesker har fået det dårligere gennem opsvinget, fordi de jo måler sig i forhold til andre mennesker. Når andre har fået det godt, har fået det bedre, hvorfor får jeg det så ikke bedre? Så må det være min skyld, at jeg har fået det dårligere. Med den liberale tankegang, som er blevet fremherskende, er udstødningen i stigende grad blevet et individuelt problem. Reaktionen bliver afmagt.

SF vil være regeringens sociale samvittighed. Hvis regeringen gennemfører en politik, hvor de svageste rammes økonomisk, hvor forholdene for de arbejdsløse forværres, hvor mulighederne for de udstødte forringes, så vil vi møde den i opposition, så vil vi kritisere den. Vi vil gøre det højlødt, men vi vil også gøre det konstruktivt, for vi vil samtidig arbejde målbevidst på at komme ind og dreje politikken i en anden retning, hvor de sociale hensyn og den grønne ansvarlighed er i forgrunden.

Regeringen mener selv, at den tager højde for den sociale udstødning gennem den nye arbejdsmarkedsreform. Her er vi totalt uenige. Vi har svært ved at se, hvordan den sociale arvelov brydes ved, at endnu flere smides ud af dagpengesystemet og på bistandshjælp. For hvordan regeringen end vender og drejer det, så bliver det konsekvensen af forkortelsen af dagpengeperioden og tiltagene i forhold til de 50-54-årige.

Regeringen dækker sig ind under, at der er tale om en aftale mellem arbejdsmarkedets parter. Ja, og det er også helt uforståeligt, at LO og fagbevægelsen har sagt ja til den aftale. Hvorfor er det blevet fagbevægelsens opgave at blåstemple forringelser for de arbejdsløse? Det er